

ILYET nem tudnak csinálni PESTEN!

Utazás a tabáni bál
időgépen 100 évvel a
multba

(A Magyarország tudósítójától.) Béli meghívót kaptunk a Budapesti Székesfővárosi I. Kerületi Iparos Köről. Közli velünk, hogy a »Dapániak és görnyegére valósiak hamer gnüg« ászdád a »klángeldnyavaládbul«, ami mekfan asz »ekész éfpenc« és ezért farsang utolsó napján nagy mulatságot, »dapáni ibaros padjubált«, azaz tabáni iparos batjubált rendez az Iparoskör helyiségében és minden »anständig mesderd einládolnak mit Hund und Familie«.

Már budai időszámítás szerint is jóval elmúlt éjjel, amikor megérkeztünk az utolsó tabáni ház elé, amelyet egyelőre ittfelejtettek az Attila körúton. Itt székel és itt »dancol bis in frú« a nagyhatalmú elsőkerületi Iparoskör. Az ódon kapu vil. lanyesengője mellett intő felírás:

LASSAN NYOMD BE A GOMBOT!

Tehát roppant óvatosan esengetek. Mégis: fejcsóválva állapítja meg a házmester, hogy nem vagyok született budai. Minden körültekintő vigyázatosságom ellenére is túlheviesen nyomtam be a csengőt, gombja megakadt és felberregi az egész házat.

Száz évvel vissza a multba...

De ezt, szerencsére, a házmesteren kívül senki sem veszi észre, mert már a léposóházban boldog, széles zajzuhatóg omlik reám. Benyitok és mielőtt még magamhoz térhetnék, máris száz évet száguldoltam vissza a multba.

Tágas, mosolygó arcokat látok, oszlopos férfiakat, boroshordókat, polkázó leányokat, gömbölyű asszonyokat, tekintélyes gérokkokat, lampionokat és piáfonbavesző fasirthúshegyeket.

Mintha magvaváló szilva volnék, úgy omlik le rólam a télikabát. És még fel sem ocsudom, máris vastag, derék budai karok cipelnek a zajtengeren át a »első aszdale felé. Mosolyok, becézések, aranyos nógatások niagarája zuhog felém, lenyomnak a székre, lelki szalvétát könek a nyakamra és ime, újabb Niagara: fasirthús, bécsi szelet, uborka, fánk, lekváros- és diós-kifli, — a »padjubál« csemegél. Olyan kedvesen, olyan multszázadiasan kínálnak, nógatnak, hogy rettentő zavaromban egészen elfasirtosodom.

Zokog az iparosság: Karnevál meghalt!

Bennem zuhog már az édes Niagara, amikor Tóth István, az Iparoskör ügyve-

zető elnöke, a tabáni élet egyik legoszlopabb tagja, figyelmeztet: kezdődik Karnevál herceg temetése!

Átmegyek a nagyterembe és megtudom, hogy itt »Sáni«-nak hívják Karnevál herceget. Temetését Köcsön bácsi rendezi

szmókingban, fehérkezttyűsen.

— Kicsoda Köcsön bácsi? — kérdezem.

— A mi édes, kopott tanárunk, — világosítanak fel. — Ő a mi tánc- és illem-professzorunk...

A temetés a következőképpen történik:

Fiak, lányok, urak, hölgyek, zongoraszóra felvonulnak, majd körbeállnak, megfogják egymás kezét és szívtető zokogásba fognak.

— Brühühühü-hühühüü! — bög az egész iparoskör. Az utolsó tabáni ház falai meghatottan remegnek.

— Brühühühü-hühühü, meghalt a Sáni!

— Karnevál herceget eltemettük, bögést szüntess! — vezényel a tanár úr.

Mintha elvagták volna, olyan gyorsan apad el a könny-niagara. (Csupa Niagara itt minden.)

Hetvenötéves táncos, meg a tabáni nagyhatalom

Csárdás. Mindenki táncol. Zömök, hegyesszakállú, fekete-magyarruhás úrral beszélgetek. Korányi Márton, az Iparoskör elnöke, Tabán koronázatlan királya. Nyakából vastag arany atyamesteri lánc csiling tekintélyt parancsolóan a mellére, valamint vékony, fekete zsinóron villogó monokli. Valószínűleg a lánc ellensúlyozásául. Korányi Márton igen-igen kedves, pirosposztos bácsi. Pesti ember talán nem is sejtene, micsoda nagyhatalom ő — nemcsak Budán, hanem az egész országban is. Miniszterek barátja és tanácsadója. Azt mesélik, hogy írásbeli megállapodást is kötött az egyik miniszterelnökkel. Elmagyarázza nekem, hogy az a vidáman csárdászó öregúr nem más, mint a hetvenöt éves Oravecz bácsi, Tabán legvénebb, de legdalisabb táncosa. Az a magas, pirosruhás gyönyörű leányzó Csöre Böske, — Buda szépségkirálynője. Hófehér bőrét, álmos-tűzű, fekete szemét, mintha nem látnám, hanem — olvasnám valamilyen tündérszép, elfelejtett budai mesében. A terem közepén Kollár Gábor táncol Vörösmarty Mihálynéval, Vörösmarty Mihály hentesmester uram feleségével. Lacagás, pajkosság, drága, kővér derű itt a világ!

Hirtelen eljénzés, megkezdődik a tombolányeremények kisorsolása. A főnyere-

mény hatalmas kétkilós tabáni kifli, Satahó mester remeke.

Budai humor: orvos nyeri az óriáskiflit

Szemüveges, szürkeruhás úr nyeri meg. A bál közönsége falrengető, várhegy-csuszató nevetéssel fogadja a húzás eredményét:

— Jaj, a doktor úr, jaj, az orvosdoktor úr nyerte meg a kiflit! — kacagja mindenki. Nem tudom pontosan, hogy miért nevetnek annyira ezen, úgy látszik, van valami titokzatos budai humor abban, hogy orvos nyer tombólan kiflit.

A doktor urat elhalmozák szerencsekívánatokkal. Mindenki üdvözölve bökdösi, rúgdossa, szegény már alig tud lé-

legzeni. Lerogy az egyik kanapéra, a körülötte állók egyetlen szempillantás alatt kikapják kezéből az óriáskiflit, izekre tépik és lenyelik. Mindenkinek jut egy-egy morzsa.

— Ugy-e, gyönyörű? — kérdezi tőlem Korányi Márton. — Ezt nem tudják megcsinálni a pestiek, sőt még a bevándoroltak sem. Ehhez itt kell születni a Tabánban.

Sóhajt.

— Jövőre lebontják ezt a házat is. Lehet, hogy ez volt az utolsó igazi, tabáni muri...

A Váron át megyek haza. Szép volt, jó volt a »padjubál«! És mégis, kissé szomorúan nézem a hidakat a Dunán. Innen, a hegy tetejéről, kevésnek és valószínűtlennek látszik a sok karesú híd Pest és Buda között...